

Την παραμονή της ευρωπαϊκής συνάντησης των νέων στο Poznan της Πολωνίας (Δεκέμβριος 2009) και της ασιατικής συνάντησης των νέων στην Μανίλα των Φιλιππίνων (Φεβρουάριος 2010), αισθανόμαστε ευγνώμονες που προσκληθήκαμε από τους χριστιανούς της Κίνας. Ζήσαμε τρεις εβδομάδες ανάμεσα σε κάποιους αδελφούς και αισθανθήκαμε πλήρη ικανοποίηση από την τόσο θερμή τους φιλοξενία. Μετά τις πολύπλευρες συναντήσεις που είχαμε, μας φαίνεται τώρα ακόμα πιο απαραίτητο το να κατανοήσουμε εκ των έσω την κατάσταση της Εκκλησίας τους και της μεγάλης τους χώρας όπου ζουν 56 εθνότητες.

Κατά την είσοδο στην καθολική μητρόπολη του Πεκίνου, πιστοί εναλλάσσονται όλη την ημέρα για να δεχθούν εκείνους που καταφθάνουν. Μια ηλικιωμένη γυναίκα μας λέει: «Μετά από τόσα χρόνια κατά τα οποία δεν ήταν δυνατή οποιαδήποτε εκδήλωση θρησκευτικής πίστης, είδαμε κατά το τέλος της δεκαετίας του 1970 να ανοίγονται οι πόρτες των εκκλησιών. Σήμερα ακόμη όλο και πιο πολλοί μη χριστιανοί έρχονται για να δουν. Δεν κατορθώνουμε να τους υποδεχόμαστε τόσο καλά όσο θα επιθυμούσαμε.»

Ένας νέος μας εξηγεί: «Η κινεζική ψυχή πίστευε πάντα στον ουρανό, σε κάποιο υπερπέραν. Οι δεκαετίες που πέρασαν δεν έσβησαν τις πολύτιμες αξίες της παράδοσης, κυρίως την αναζήτηση της αρμονίας και του σεβασμού προς τους προγόνους. Τα τελευταία αυτά χρόνια η καθημερινή ζωή έχει βελτιωθεί, ευτυχώς, αλλά συγχρόνως πολλοί αισθάνονται ένα πνευματικό κενό και αναζητούν ένα νόημα στη ζωή. Όλο και περισσότεροι νέοι στρέφονται προς την θρησκεία, κυρίως στις μεγάλες πόλεις.»

Η Εκκλησία στην Κίνα είναι ακόμη μικρή και διαβιώνει συχνά με φτωχά μέσα. Παρόλα αυτά, τι δυναμισμός πίστης υπάρχει μεταξύ αυτών των χριστιανών! Θαυμάζουμε την καρτερικότητα και την πιστότητά τους. Είναι φανερό σ' εμάς ότι ο Θεός εργάζεται. Συναντήσαμε πιστούς, οι οποίοι, από την τόσο ταπεινή τους θέση, διαδραματίζουν ένα ενεργό ρόλο στην οικοδόμηση του μέλλοντος της χώρας τους. Στην επαρχία του Sichuan, παραδείγματος χάριν, μετά τον μεγάλο σεισμό του 2008, ορισμένοι μετέβησαν επί τόπου για να συνεισφέρουν στην βοήθεια προς τα θύματα, όπου και εξακολουθούν να παραμένουν και χαίρουν μεγάλης εκτίμησης από τον πληθυσμό.

Πολλοί μας διηγούνται τα μαρτύρια που υπέστησαν οι γονείς ή οι παππούδες τους για την πίστη. Όλοι αυτοί που συναντήσαμε αισθάνονται ευγνώμονες που μαθαίνουν ότι υπάρχουν αλλού χριστιανοί, οι οποίοι αισθάνονται κοντά τους. Σε μία μεγάλη προτεσταντική εκκλησία, όταν είπαμε ότι στο Ταιζέ νέοι από όλες τις ηπείρους προσεύχονται κάθε Παρασκευή για τους χριστιανούς της Κίνας, όλοι χειροκρότησαν αυθόρμητα. Η πληγή των διαιρέσεων που δημιουργήθηκε από την πρόσφατη ιστορία στο εσωτερικό των Εκκλησιών είναι πολύ οδυνηρή. Επειδή είναι πεπεισμένοι ότι έφθασε ο καιρός για να ξεπεραστούν αυτές οι διαιρέσεις, υπάρχουν χριστιανοί που αναζητούν σήμερα μια επανασυμφιλίωση. Έχει σημασία το να αρχίσει αυτή από τις καρδιές των πιστών. Το να στραφούμε όλοι μαζί προς τον Θεό σε κοινή προσευχή θα μπορούσε να είναι ένας δρόμος για την κατάδειξη, όσο το δυνατόν, αυτής της ενότητας.

Στην Κίνα όλο και περισσότερο οι χριστιανοί γίνονται ευαίσθητοι στα σημεία συγκλίσεως μεταξύ του Ευαγγελίου και της κληρονομιάς μιας σοφίας χιλιετιών. Σε όλη την Ασία υπάρχουν εκείνοι που προσπαθούν να ζήσουν το Ευαγγέλιο μέσα από ένα διάλογο με τις κουλτούρες και τις διάφορες θρησκείες και με ιδιαίτερη προσοχή προς τους φτωχούς. Οι χριστιανοί των άλλων ηπείρων θα αφεθούν περισσότερο να εμπνευσθούν από αυτή την διαδικασία;

Σε ένδειξη φιλίας και ευγνωμοσύνης προς τους χριστιανούς της Κίνας, η κοινότητά μας του Ταιζέ, μέσω της Opération Espérance, τύπωσε ένα εκατομμύριο βιβλούς και τις διένειμε σε όλες τις περιοχές της χώρας.

Επιστολή από τό Ταιζέ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 2010

Επιστολή από την Κίνα

**Σε κάθε ανθρώπινο ον,
μία προσδοκία**

Πέρα από τις μεγάλες πολιτισμικές διαφορές, οι οποίες μπορούν να δημιουργήσουν τείχη μεταξύ των ηπείρων, όλοι οι άνθρωποι συνιστούν μία μόνη οικογένεια¹: η επίσκεψή μας στην Κίνα ενδυνάμωσε μέσα μας αυτή την πεποίθηση.

Οποιαδήποτε και εάν είναι η κουλτούρα μας, η ηλικία μας και η ιστορία μας, έχουμε κοινή μία προσδοκία, μια δίψα για ζωή στην πληρότητά της.

Η Βίβλος επανέρχεται συχνά σ' αυτή τη δίψα. Την αναγνωρίζει σαν ένα σημάδι που εγγαράχθηκε μέσα μας από τον Θεό για να μας ελκύσει προς αυτόν². Δεχόμαστε να παραδοθούμε σ' αυτό το όργωμα μας από την δίψα αυτή, χωρίς να επιθυμούμε να ξεδιψάσουμε πολύ γρήγορα³; Μπορεί να γίνει σ' εμάς θερμή αγάπη προς Εκείνον, ο οποίος είναι πάντοτε πέρα από εκείνο το οποίο έχουμε τη δυνατότητα να κατανοήσουμε γι' Αυτόν⁴.

Όσο περισσότερο αναζητούμε τον Θεό, τόσο περισσότερο μπορούμε να ανακαλύψουμε την εκπληκτική αυτή διαπίστωση: είναι εκείνος ο οποίος μας αναζήτησε πρώτος. Στο βιβλίο του προφήτη Ωσηέ, ο Θεός μιλάει για τον λαό του όπως ο άνδρας για την πολυαγαπημένη του: «Θα την γοητεύσω, θα την οδηγήσω στην έρημο

¹ Είμαστε μια μόνη ανθρώπινη οικογένεια που κατοικεί τον ίδιο πλανήτη: από το γεγονός αυτό προέρχεται το κατεπείγον της από κοινού ασκήσεως μιας συλλογικής υπευθυνότητας έναντι της δημιουργίας και του περιβάλλοντος.

² «Θεέ, Θεός μου είσ' εσύ, σ' αναζητώ απ' τα χαράματα, διψάει για σένα η ψυχή μου, η σάρκα μου σε αποζητάει σε μια έρημη, στεγνή και άνυδρη γη» (Ψαλμός 63,1). «Τη νύκτα η ψυχή μου σε ποθεί, από τα βάθη μου σε αποζητάω» (Ησαΐας 26,9).

³ Μπορεί να υποκείμεθα στον πειρασμό να ικανοποιήσουμε τις επιθυμίες μας κατά τρόπο επιφανειακό. Η υπερκατανάλωση, κυρίως, δεν είναι μία διέξοδος διαφυγής μπροστά σε ορισμένους προβληματισμούς τους οποίους δεν τολμούμε να εξωθήσουμε μέχρι τα άκρα;

⁴ Τον IV αιώνα ο άγιος Γρηγόριος Ναζιανζηνός έψαλλε για το μυστήριο του Θεού: «Ω εσύ, ο υπεράνω πάντων, πώς να σε αποκαλέσω με ένα άλλο όνομα; Τι ύμνο μπορώ να σου ψάλλω; Καμία λέξη δεν σε εκφράζει ... Η παγκόσμια επιθυμία, ο στεναγμός όλων, λαχταρά για σένα». Και την ίδια εποχή ο άγιος Αυγουστίνος έγραφε: «Με την αναμονή, ο Θεός αυξάνει την επιθυμία. Με την επιθυμία, οργώνει τις ψυχές. Οργώνοντάς τις, τις καθιστά ικανές να επιθυμούν.»

και θα μιλήσω στην καρδιά της.» Κατόπιν συμπληρώνει: «Θα σε νυμφευθώ για πάντα ... μέσα στην στοργή και την συμπόνοια⁵.»

Στον Ιησού, η επιθυμία του Θεού για το ανθρώπινο γένος γίνεται μια πραγματικότητα σάρκας και αίματος⁶. Ο Χριστός θέλησε να παραμείνει πλησίον μας για πάντα και πλήρωσε το τίμημα: δια του θανάτου επάνω στο σταυρό κατέβηκε μέχρι το τελευταίο σκαλοπάτι, μέχρι να γίνει ο αθώος ο οποίος καταδικάστηκε χωρίς αιτία. Και τώρα, αναστημένος, μας μεταδίδει το Άγιο Πνεύμα, αθέατη παρουσία, η οποία μας έλκει προς την πληρότητα του Θεού.

Να προβούμε στην ταξινόμηση μεταξύ των επιθυμιών μας

Η ανθρώπινη καρδιά ξεχειλίζει από μία υπεραφθονία επιθυμιών και πόθων: επιθυμούμε τόσα πράγματα, πολλές φορές μάλιστα αντικρουόμενα. Αλλά γνωρίζουμε επίσης ότι δεν μπορούμε είτε να κάνουμε είτε να έχουμε τα πάντα. Μακριά από του να οδηγηθούμε σε μία αποκαρδιωτική παραίτηση, η συνειδητοποίηση αυτή μπορεί να μας απελευθερώσει και να μας βοηθήσει στο να ζήσουμε πιο ανάλαφρα⁷.

Ναι, έχει σημασία το να ταξινομήσουμε τις επιθυμίες μας. Δεν είναι όλες κακές, ούτε είναι όλες καλές. Πρέπει να μάθουμε με υπομονή ποιες πρέπει να ακολουθήσουμε κατά προτεραιότητα και ποιες να αφήσουμε κατά μέρος.

Το να αποφασίσουμε ποιες επιθυμίες πρέπει να βάλουμε σε πρώτη τάξη, το να αφουγκρασθούμε αυτό που κατοικεί μέσα στα βάθη μας, δείχνει ήδη ότι έχουμε τεθεί στο άκουσμα του Θεού. Ο Θεός μας μιλάει επίσης δια μέσου των επιθυμιών μας. Σε μας εναπόκειται να διακρίνουμε την φωνή του ανάμεσα σε τόσες εσωτερικές φωνές⁸.

Να ξυπνήσουμε μέσα μας την επιθυμία του Θεού

Ας επιδιώξουμε την αφύπνιση εντός μας της πιο βαθιάς από τις προσδοκίες μας: την επιθυμία του Θεού!

Είναι αλήθεια ότι το αίσθημα του δέους και της λατρείας δεν είναι εύκολο να διατηρηθεί όσο οι κοινωνίες μας δίνουν αξία και αναγνωρίζουν μόνο την άμεση αποτελεσματικότητα. Παρόλα αυτά, είναι μέσα από μακρά χρονικά διαστήματα ησυχίας, κατά τα οποία δεν συμβαίνει τίποτα εμφανές, που το Άγιο Πνεύμα εργάζεται εντός μας, χωρίς να γνωρίζουμε πως.

Πρέπει να μάθουμε να αναμένουμε... Να είμαστε εκεί,

⁵ Ωσηέ 2, 16.21

⁶ Κάποια μέρα, ο Ιησούς ζητάει από μια γυναίκα κοντά σε ένα πηγάδι: «Δώσε μου να πω» (Ιωάννης 4,7). Η συνέχεια της διηγήσεως δείχνει ότι στην πραγματικότητα διψά για να μεταδώσει το δώρο του Θεού. Επάνω στον σταυρό θα πει ακόμη: «Διψώ» (Ιωάννης 19,28). Σύμφωνα με το κείμενο, η δίψα αυτή δεν είναι η υπέρτατη έκφραση της επιθυμίας, την οποία έχει ο Ιησούς, να δώσει την ζωή και να μεταδώσει κατ' αυτό τον τρόπο το δώρο του Θεού;

⁷ Δεν είναι ουσιώδες να μάθουμε να συμφιλιωνόμαστε με τον ατελή και απρόβλεπτο χαρακτήρα της ζωής μας; Οι κοινωνίες, οι πιο ευκατάστατες, αναζητούν συχνά να καλύψουν αυτή την πραγματικότητα. Πρωταρχική φροντίδα τους γίνεται, ως εκ τούτου, το να κρύψουν την ευάλωτη πλευρά τους, ξεχνώντας ότι τα εσωτερικά ελαττώματα, ο πόνος και ο θάνατος αποτελούν επίσης μέρος της ύπαρξης.

⁸ «Τον Κύριο που με νουθετεί, τον ευλογώ, κι οι σκέψεις μου τις νύκτες με διδάσκουν» (Ψαλμός 16,7).

απλοί, χωρίς επιβαρύνσεις. Να γονατίζουμε αναγνωρίζοντας ότι ο Θεός είναι παρών. Να ανοίγουμε τα χέρια σε ένδειξη αποδοχής. Το να ησυχάζουμε είναι ήδη έκφραση ανοιγματος προς τον Θεό.

Χειρονομίες λατρείας και περισυλλογής αποτελούν μέρος των ασιατικών πολιτισμών από αιώνες. Οι χριστιανοί οι οποίοι χαρακτηρίζονται από την κοσμικότητα θα εύρισκαν σ' αυτές μια ενθάρρυνση για να ανανεώσουν την προσευχή τους; Στις λειτουργίες και στις συγκεντρώσεις, η εσωτερικότητα μπορεί να συμβαδίζει με την κοινοτική και εορταστική διάσταση.

Να μοιραζόμαστε αυτό που έχουμε

Το να αφεθούμε να διαπλαστούμε από την δίψα του Θεού δεν μας απομακρύνει από τις ασχολίες του κόσμου, ο οποίος μας περιβάλλει. Αντιθέτως, η δίψα αυτή μας σπρώχνει να κάνουμε το αδύνατο, ώστε και άλλοι να απολαύσουν τα αγαθά της δημιουργίας και να ανακαλύψουν την χαρά της ζωής⁹.

Η ταξινόμηση των επιθυμιών μας, η αποδοχή ότι δεν μπορούμε να τα έχουμε όλα, μας οδηγεί στο να μη καρπωνόμαστε τα πλούτη μόνο για μας τους ίδιους¹⁰. Ο Άγιος Αμβρόσιος έλεγε ήδη τον IV αιώνα: «Δεν είναι από τον δικό σου πλούτο που μοιράζεις στον φτωχό, είναι απλά ο δικός του πλούτος που του τον αποδίδεις.»

Το να μάθουμε να μη έχουμε τα πάντα μας διαφυλάσσει από την απομόνωση. Η υλική άνεση είναι συχνά συνοδευόμενη από μια αναδίπλωση στον εαυτό μας, με την απώλεια της αληθινής επικοινωνίας. Θα αρκούσαν πολύ λίγα για να είναι όλα διαφορετικά¹¹.

Πολλές πρωτοβουλίες μοιράσματος βρίσκονται στην διάθεσή μας: η ανάπτυξη των δικτύων αλληλοβοήθειας, η ενθάρρυνση της αλληλέγγυας οικονομίας, η υποδοχή των μεταναστών, η μετακίνηση για την κατανόηση του εσωτερικού κόσμου άλλων πολιτισμών και άλλων ανθρωπίνων καταστάσεων, η αδελφοποίηση των πόλεων, των χωριών, των ενοριών, για την βοήθεια εκείνων οι οποίοι βρίσκονται σε κατάσταση ανάγκης, η χρησιμοποίηση προς το καλό των γνώσεων των νέων τεχνολογιών για την δημιουργία δεσμών υποστήριξης...

Ας αγρυπνούμε για να μην αφεθούμε να πλημμυρίσουμε από πεσιμιστικά οράματα για το μέλλον με το να επικεντρωνόμαστε

⁹ Η πίστη δεν αφορά μόνο ένα θρησκευτικό χώρο. Τίποτα από εκείνο το οποίο άπτεται της ποιότητας της ζωής δεν μπορεί να μας αφήσει αδιάφορους. Η επιστημονική αναζήτηση, η καλλιτεχνική έκφραση, μία πολιτική δέσμευση, συνδικαλιστική ή κοινωνική, μπορούν να τεθούν στην υπηρεσία του Θεού. Το να σπουδάζουμε ή να διδάσκουμε, να διευθύνουμε την επιχείρησή μας με ανθρωπιά, το να αφιερωνόμαστε στην οικογένειά μας, να διευρύνουμε τις φιλίες μας, όλα αυτά μπορούν να ετοιμάσουν τον ερχομό της Βασιλείας του Θεού.

¹⁰ Μια αναδιοργάνωση του παγκόσμιου οικονομικού και χρηματιστηριακού συστήματος δεν μπορεί να γίνει χωρίς μια αλλαγή της ανθρωπίνης καρδιάς: πώς να τεθούν τα θεμέλια ενός πιο δίκαιου συστήματος όσο μερικοί συνεχίζουν να επιθυμούν να συσσωρεύουν πλούτη εις βάρος των άλλων;

¹¹ Όταν η κοινότητά μας προετοιμάζει τις συναντήσεις των νέων σε μεγάλες πόλεις, σε διάφορες ηπείρους, σαν σταθμούς του «προσκυνημάτων εμπιστοσύνης επί της γης», καλούμε χιλιάδες οικογένειες να υποδεχθούν στα σπίτια τους έναν ή περισσότερους νέους, τους οποίους δεν γνωρίζουν και με τους οποίους ίσως δεν μιλούν την ίδια γλώσσα. Και διαπιστώνουμε ότι χρειάζονται πολύ λίγα πράγματα για να αποκαλύψουμε την καλοσύνη που υπάρχει στην ανθρώπινη καρδιά.

μόνο στις κακές ειδήσεις. Ο πόλεμος δεν είναι αναπόφευκτος¹². Ο σεβασμός των άλλων είναι ένα ανεκτίμητο αγαθό για την προετοιμασία της ειρήνης. Τα σύνορα των πιο πλούσιων χωρών πρέπει να έχουν τη δυνατότητα να ανοιχθούν περισσότερο. Μια μεγαλύτερη δικαιοσύνη επί της γης είναι δυνατή¹³.

Οι αναλύσεις και οι εκκλήσεις για την προαγωγή της δικαιοσύνης και της ειρήνης δεν λείπουν. Εκείνο το οποίο λείπει είναι η απαραίτητη παρακίνηση για την προστασία τους, πέρα από τις καλές μόνο προθέσεις.

Το Ευαγγέλιο μας καλεί στην απλότητα. Επιλέγοντας την απλότητα ανοίγεται η καρδιά μας στο μοίρασμα και στην χαρά που προέρχεται από τον Θεό.

Να εμβαθύνουμε την εμπιστοσύνη προς τον Θεό

Ενώσω η πίστη φαίνεται ότι εξαφανίζεται σε πολλές κοινωνίες, συγχρόνως αναγεννιέται μια πνευματική προσδοκία. Σ' εμάς ανήκει το να ανακαλύψουμε τα σωστά και απλά λόγια για να καταστήσουμε ευπρόσιτη στους άλλους την πίστη, η οποία μας κάνει να ζούμε.

Πολλοί είναι εκείνοι οι οποίοι δεν μπορούν να πιστέψουν ότι ο Θεός τους αγαπά προσωπικά. Για πολλούς, οι πολλές δοκιμασίες καθιστούν αδύνατη την εμπιστοσύνη στον Θεό¹⁴. Πως λοιπόν θα εξηγήσουμε καλύτερα ότι ο Θεός λαμβάνει στα σοβαρά την αμφισβήτηση και την ανταρσία μπροστά στο παράλογο¹⁵; Ο ίδιος ο Ιησούς μοιράστηκε τον πόνο αυτών οι οποίοι βρίσκονται σε δοκι-

¹² Σε πείσμα των αμφιβολιών και μάλιστα των αποτυχιών, η αρχή του ΧΧΙου αιώνα σηματοδεύτηκε από την αυξανόμενη κατάφαση μιας παγκόσμιας συνειδησίας και την αναζήτηση μιας ενισχυμένης οργάνωσης των σχέσεων μεταξύ των λαών: επιστράτευση της κοινής γνώμης, προσπάθειες κοινής απαντήσεως στις σημερινές προκλήσεις (κλίμα, περιβάλλον, υγεία, οικονομία)... Μια μεγαλύτερη αλληλεξάρτηση μεταξύ των λαών μπορεί βεβαίως να προκαλέσει φόβους, κρίσεις ταυτότητας. Αλλά δεν θα μπορούσε βεβαίως να καταστεί επίσης ένα ενέχυρο ειρήνης;

¹³ Υπάρχουν ακόμα 9 εκατομμύρια παιδιά κάτω των 5 ετών τα οποία πεθαίνουν κάθε χρόνο και 29% των παιδιών που επιβιώνουν στις υπό ανάπτυξη χώρες είναι θύματα υποσιτισμού. Είναι μια πραγματικότητα εντελώς απαράδεκτη. Παρόλα αυτά, πρέπει να υπογραμμίσουμε επίσης ότι χάρη στην Σύμβαση των Δικαιωμάτων του Παιδιού, η οποία έχει εγκριθεί ομόφωνα από την γενική Συνέλευση των Ηνωμένων-Εθνών το 1989, ο τρόπος αντιμετώπισης των παιδιών άλλαξε: με μια παγκόσμια συνδυασμένη προσπάθεια, ο θνησιμότητα και ο υποσιτισμός μειώθηκαν κατά 30% εδώ και 20 χρόνια.

¹⁴ Δεν είναι η περίπτωση για εκείνους οι οποίοι υφίστανται σκληρές δοκιμασίες. Σκέφτομαι ένα νέο τον οποίο συναντώ μερικές φορές στο Τσιζέ. Υποφέρει από μια ανίατη ασθένεια, η οποία εξελίσσεται. Υποφέρει φοβερά. Ήδη, πολλές δυνατότητες μιας ανθηρής ζωής εξαφανίζονται. Και όμως το βλέμμα του και όλη η συμπεριφορά του παραμένουν εκπληκτικά ανοικτά. Μου είπε μια μέρα: «Τώρα γνωρίζω τι σημαίνει η εμπιστοσύνη. Παλιά δεν την είχα ανάγκη, αλλά τώρα ναι.» Και προσέθεσε σε κάποια επιστολή που μου έστειλε: «Δεν πρέπει να αφήσω την αρρώστια να κυριεύσει όλη μου την προσοχή.» Τότε αναρωτήθηκε: εάν ο νέος αυτός μπορούσε να γνωρίζει πόσο με βοηθά με τα λόγια του, και πόσο βοηθάει πολλούς άλλους με την συμπεριφορά του. Υπάρχει μέσα σ' αυτόν σαν αντανάκλαση, ταπεινή αλλά πραγματική, το μυστήριο της Ανάστασης.

¹⁵ Μεταξύ των βιβλίων που απαρτίζουν την Βίβλο, και μάλιστα μεταξύ των ιερών κειμένων άλλων θρησκειών, δεν υπάρχει ίσως κανένα που να αφήνει να εκφραστεί η αγανάκτηση ενός δικαίου που υποφέρει με τόση σφοδρότητα όσο το βιβλίο του Ιώβ. Ο Ιώβ καταγγέλλει το παράλογο μιας μαρτυρικής ζωής και παραπονιέται για ένα κόσμο όπου καλύτερα θα ήταν να μην είχε γεννηθεί. Αλλά μέσα ακριβώς στην βιαιότητα της αγανάκτησής του, μιλάει στον Θεό. Δεν παίρνει απάντηση σε όλα του τα ερωτήματα αλλά βρίσκει την ειρήνη σε μια συνάντησή του με τον Θεό.

Η ψυχή μου διψά τον Θεό (Ψαλμός 63)

μασία φωνάζοντας επάνω στον σταυρό: «Θεέ μου, Θεέ μου, γιατί με εγκατέλειψες¹⁶»

Πολλά παιδιά μεγαλώνουν χωρίς ποτέ να τους έχουν πει ότι ο Θεός τους αγαπά. Ποιοι νέοι θα συμπαρασταθούν σε ένα ή σε μερικά από αυτά τα παιδιά στο δρόμο της πίστης;

Όταν γίνονται ενήλικοι, μερικοί χάνουν το ενδιαφέρον τους για την χριστιανική κοινότητα.

Πολύ συχνά δεν πρόκειται για κάποια ώριμη απόφαση, αλλά για μια σειρά περιστάσεων, οι οποίες εξορίζουν την πίστη στο κατώτερο σημείο της βαθμίδας των προτεραιοτήτων. Μεταξύ φίλων, πως θα αλληλοβοηθηθούμε για την ανανέωση ενός δεσμού με την τοπική κοινότητα των πιστών;

Συμβαίνει να δημιουργείται ένα χάσμα μεταξύ των γνώσεων στον τομέα της πίστης και εκείνων οι οποίες αποκτήθηκαν σε άλλους τομείς. Μια πίστη, η οποία παραμένει προσκολλημένη σε εκφράσεις που οικειοποιηθήκαμε κατά την διάρκεια της παιδικής ηλικίας, θα αντιμετωπίσει δύσκολα τους προβληματισμούς της ενηλικίωσης. Θα μπορούσαμε σ' αυτό να φανούμε τυχεροί εάν εμβαθύνουμε την κατανόησή μας όσον αφορά το μυστήριο της πίστης σε κάθε στάδιο της ζωής μας¹⁷.

Να ανανεώσουμε το θάρρος μας

Ο Θεός μας καλεί να μεταμορφώσουμε τον κόσμο με μεγάλη φιλοδοξία αλλά επίσης και με βαθιά ταπεινοφροσύνη.

Οι μεγαλύτεροι μπορούν να ενθαρρύνουν τους νεότερους. Οι νέες γενεές δεν είναι λιγότερο ικανές από τις προηγούμενες.

Ας αρχίσουμε αυτήν την μεταμόρφωση από εμάς τους ίδιους: ας αφήσουμε τον αναστημένο Χριστό να αλλάξει την καρδιά μας, ας αφήσουμε το Άγιο Πνεύμα να μας οδηγήσει στα βαθιά για να προχωρήσουμε με θάρρος προς το μέλλον.

Ας απολαύσουμε την δίψα που ο Θεός τοποθέτησε μέσα μας: Μας δίνει μια ορμή σε όλη τη ζωή μας. «Αυτός που διψά ας έλθει, αυτός που το επιθυμεί ας δεχθεί το νερό της ζωής, δωρεάν¹⁸.»

f. Abis

¹⁶ Μάρκος 15,34

¹⁷ Τρόποι υπάρχουν: βιβλικές ομάδες, σύντομες βιβλικές αναγνώσεις για κάθε μέρα, κάποιος χρόνος απομονώσεως με ησυχία, δομές μέσα στην ενορία, σπουδές σε σχέση με σχολές θεολογίας ή άλλους θεσμούς της Εκκλησίας, μαθήματα μέσω διαδικτύου...

¹⁸ Αποκάλυψη 22,17

我的心
灵渴望
主

Τι κάνεις για την ελευθερία σου;

Στην Ευρώπη, αλλά επίσης και σε άλλες περιοχές του κόσμου, το ερώτημα αυτό τίθεται με περισσότερη οξύτητα.

Πριν από είκοσι χρόνια, πριν ακριβώς τις μεγάλες αλλαγές στην Ευρώπη, μπορούσαμε, ξεπερνώντας πολλά εμπόδια, να ετοιμάσουμε δύο συγκεντρώσεις νέων στην κεντρική Ευρώπη:

– μια συγκέντρωση Ανατολής – Δύσης στο Pecs της Ουγγαρίας. Κατά την διάρκεια που οι νέοι ήσαν συγκεντρωμένοι, το «σιδηρούν παραπέτασμα», το οποίο διέσχισε την Ευρώπη, ανοίχθηκε μεταξύ Ουγγαρίας και Αυστρίας.

– μια ευρωπαϊκή συγκέντρωση στην Πολωνία, στο Wrocław. Κατά την διάρκεια της προετοιμασίας αυτής της συνάντησης έπεσε το Τείχος του Βερολίνου, γεγονός που επέτρεψε σε 50.000 νέους, που ήρθαν για πρώτη φορά ελεύθερα από όλη την ήπειρο, να συναντηθούν.

Στο Wrocław ο αδελφός Roger είπε στους νέους: «Αυτή την χρονιά πολλοί λαοί είδαν να γκρεμίζονται τα σιδηρά παραπέτασμα και επίσης, συγχρόνως, να συντρίβονται τα τείχη του φόβου και της ταπείνωσης. Τις τελευταίες εβδομάδες λοιπόν, πολλοί προσεύχονταν ημέρα και νύκτα για την ελευθερία των λαών.»

Είκοσι χρόνια αργότερα, το 2009, τρεις συναντήσεις συγκέντρωσαν νέους τον Μάϊο στο Βίλνιους (Λιθουανία), τον Οκτώβριο στο Pecs (Ουγγαρία) και τέλος Δεκεμβρίου στο Ροζναν (Πολωνία) για την ευρωπαϊκή συνάντηση.

Με αυτή την ευκαιρία θα θέλαμε να αναρωτηθούμε: σήμερα στην Ευρώπη, όπως σε όλες τις ηπείρους, αναλογιζόμαστε αρκετά τι σημασία θα δώσουμε στην ελευθερία; Κάθε νέος θα μπορούσε να αναρωτηθεί: Τι κάνεις για την ελευθερία σου;

Ας τρεφόμεστε με τον Λόγο του Θεού και με την κοινή προσευχή

Στην Κίνα, συναντήσαμε ομάδες χριστιανών πολύ συνειδητοποιημένες για τον θησαυρό αυτό που είναι η Βίβλος¹. Μερικοί θα επιθυμούσαν να την διαβάσουν περισσότερο αλλά η ανάγνωσή της δεν είναι πάντοτε εύκολη. Θυμηθήκαμε λοιπόν μαζί τους τις δύο αυτές οδούς προσέγγισης:

– Στην καρδιά της Βίβλου, βρίσκεται η αγάπη του Θεού. Μεταξύ του Θεού και της ανθρωπότητας, τα πάντα αρχίζουν με την φρεσκάδα μιας πρώτης αγάπης, μετά έρχονται τα εμπόδια, και μάλιστα οι απιστίες. Αλλά ο Θεός δεν κουράζεται να αγαπά, ψάχνει συνεχώς τον λαό του. Η Βίβλος είναι η ιστορία της πιστότητας του Θεού.

– Ο Θεός δίνεται σ' εμάς δια μέσου του Χριστού: εκείνος είναι ο Λόγος του Θεού. Όταν διαβάζουμε την Βίβλο, συναντούμε εκεί τον ίδιο τον Χριστό, ακούμε την φωνή του, εισερχόμαστε σε μια προσωπική σχέση μαζί του².

Στην ανάγνωση δεν συγκρατούμε πολλές φορές παρά μόνο μια φράση. Η σημασία είναι να την θέσουμε σε εφαρμογή. Με αυτό τον τρόπο είναι που θα την κατανοήσουμε όλο και καλύτερα.

Στην Κίνα, προσευχηθήκαμε επίσης με χριστιανούς, οι οποίοι ήταν συνηθισμένοι να ψάλλουν τους ύμνους του Ταϊζέ στην δική τους γλώσσα. Μερικοί μας ρώτησαν πως θα μπορούσαν να εμψυχώσουν καλύτερα μια κοινή προσευχή. Μοιραστήκαμε μαζί τους μερικές συγκεκριμένες λεπτομέρειες, οι οποίες είχαν εμπνευσθεί από την μακρά πρακτική της κοινότητάς μας. Αυτές βεβαίως θα πρέπει να εναρμονισθούν με τις ιδιαιτερότητες της κάθε τοπικής Εκκλησίας:

- Να καθίσταται ο χώρος προσευχής κατάλληλος για υποδοχή με απλά μέσα, ώστε να οδηγεί στην λατρεία.
- Να ακολουθείται μια αρμονική εξέλιξη της προσευχής: ύμνοι, ψαλμοί, ανάγνωση, σιωπή (8 με 10 λεπτά), παρακλήσεις, Πάτερ ημών, τελική προσευχή, ύμνοι.
- Στην κοινή προσευχή, να διαβάζεται ένα σύντομο και κατανοητό βιβλικό κείμενο, διατηρώντας τα πιο δύσκολα κείμενα για μια κατήχηση εκτός κοινής προσευχής.
- Να ψάλλεται επί μακρόν η ίδια φράση της Γραφής ή της παράδοσης, με σκοπό την εσωτερική της αποτύπωση και κατανόηση. Μια ψαλλόμενη φράση μαθαίνεται ευκολότερα και μπορεί να μας συνοδεύει κατά την διάρκεια της ημέρας, αλλά πολλές φορές, ακόμη και της νύκτας.
- Να θέσουμε σε αξία απλά σύμβολα: την Παρασκευή το βράδυ, π.χ., να τοποθετούμε μια εικόνα του σταυρού στο έδαφος. Όλοι μπορούν να πάνε να τοποθετήσουν το μέτωπό τους στον σταυρό και να εκφράσουν με αυτή την κίνηση ότι εμπιστεύονται στον θεό τα προσωπικά τους φορτία και τα βάσανα αυτού του κόσμου. Το Σάββατο το βράδυ, να διαβάζεται το Ευαγγέλιο της ανάστασης ενώ συγχρόνως τα παιδιά θα πηγαίνουν να ανάβουν το κεράμι που δόθηκε σε καθένα από αυτά, μεταδίδοντας έτσι σε όλους το πασχάλινο φως.

- ¹ Παντού στον κόσμο πολλά παραδείγματα δείχνουν πόσο η Βίβλος έχει αγαπηθεί, πόσο εργάστηκε τα βάθη της ανθρωπίνης ύπαρξης και μέχρι που μπόρεσε να οδηγήσει αυτή η αγάπη. Στη Λετονία την δεκαετία του 1940, κάποιος ιερέας, επ' ονόματι Βίκτωρ, συνελήφθη γιατί είχε στην κατοχή του μία Βίβλο. Οι πράκτορες του καθεστώτος έριξαν την Βίβλο στο έδαφος και διέταξαν τον ιερέα να την ποδοπατήσει. Γονάτισε και φίλησε το βιβλίο. Καταδικάστηκε τότε σε δέκα χρόνια καταναγκαστικά έργα στην Σιβηρία.
- ² Μιλώντας για την Γραφή, ένας επίσκοπος των Φιλιππίνων έλεγε: «Ο Θεός μιλάει αλλά ο Θεός ακούει επίσης, κυρίως τις χήρες, τα ορφανά, τους δικόκμενους, τους φτωχούς που δεν έχουν φωνή. Για να καταλάβουμε λοιπόν το Λόγο του Θεού, πρέπει να μάθουμε να ακούμε με τον τρόπο του Θεού.»

Μερικοί σταθμοί 2010 του προσκυνήματος εμπιστοσύνης επί της γης.

Ο αδελφός Alois θα μεταβεί με τους αδελφούς...

...στην Πορτογαλία: συνάντηση στο

Πόρτο, 13-16 Φεβρουαρίου

...στην Βοσνία-Ερζεγοβίνη:

Σαράγιεβο, 3-5 Σεπτεμβρίου

...στην Νορβηγία:

Όσλο και Trondheim, 17-19 Σεπτεμβρίου

Διεθνείς συναντήσεις νέων

Η 5^η ασιατική συνάντηση θα λάβει χώρα στις Φιλιππίνες, Μανίλα, 3-7 Φεβρουαρίου 2010.

Κατά την διάρκεια της συνάντησης του Ροζναν θα ανακοινωθεί το τόπος της...

...η 2^η διεθνής συνάντηση στην λατινική Αμερική, 8-12 Δεκεμβρίου 2010

...η 33^η ευρωπαϊκή συνάντηση, 28 Δεκεμβρίου 2010-1^η Ιανουαρίου 2011

Ληφθέντα μηνύματα για την συνάντηση του Ροζναν: βλ. <http://www.taize.fr>